

Kennemerhart magazine

Moeder & dochter

Blij met persoonlijke zorg

Reportage Juttershart

Zoete inval in Zandvoort

Slimme zorg

Betere nachtrust dankzij innovaties

Elke dag van waarde

kennemerhart
AANDACHT VOOR OUDER WORDEN

Heldin van de huiskamer

ZE REISDE DE WERELD OVER, werkte als *troubleshooter* bij DHL en woonde zeventien jaar in Amerika. "Een mooie tijd, maar nu ben ik ook gelukkig", vertelt Atie Martak. Waar de 74-jarige bewoonster van De Blinkert vooral blij van wordt? "Als ik het personeel kan helpen." De tafel dekken, koffie en thee zetten, pannenkoeken bakken of nasi maken: Atie doet het graag. "Ik kan niet stilzitten; ik wil bewegen! En als ik meehelp in de huiskamer, dan kunnen de medewerkers zorgen." "Heel fijn", vindt verpleegkundige Chloé. "Bij het begin van mijn dienst was de tafel al gedekt. Daardoor had ik meer tijd voor de ochtendzorg. Ja, wij zijn heel blij met Atie!" "En ik ben heel trots op het personeel", besluit Atie. "Ze werken hard en ik kan goed met hen praten en lachen. Soms denken mensen dat ik hier ook werk. Dan zeg ik: 'Nee, ik ben een bewoner.'" Een heel tevreden bewoner.

Fijn wonen en werken

"Bij Kennemerhart gaan we voor **elke dag van waarde**, met persoonsgerichte zorg", aldus bestuurder Joke Hoekstra. Dat lees je terug in dit magazine.

“ Waar ik het meest trots op ben? Op de mensen; zij maken Kennemerhart. Neem bijvoorbeeld de vrijwilligers die in dit magazine aan het woord komen. Zij betekenen zoveel voor onze bewoners. Of huishoudelijk medewerker Wil, die zorgt voor een schoon huis én persoonlijke aandacht. En mantelzorger Lucy, die met liefde haar moeder ondersteunt. 'Ik vind het logisch dat we als kinderen zelf veel dingen doen', zegt zij op pagina 5. 'Het belangrijkste is dat mijn moeder persoonlijke zorg krijgt en zich prettig voelt.' En dat is het geval, dankzij onze betrokken medewerkers en vrijwilligers. Zij staan elke dag vol energie klaar, in de thuiszorg, dagbesteding en op de woonzorglocaties. Die betrokkenheid zag ik laatst weer toen ik een middag meeliep op een locatie. De voedingsassistent was aan het koken, het rook er heerlijk, familieleden

kregen gastvrij een kopje koffie aangeboden. Het zag er fris en gezellig uit en iedereen voelde zich welkom. Dat zijn de momenten die ertoe doen. Waar ik ook trots op ben is hoe we onze woonzorglocaties blijven verbeteren, zodat het een fijne plek is om te wonen en te werken. Een schone, verzorgde en veilige omgeving is daarbij onmisbaar. Dat leerde ik al van mijn vader. Hij had een slagerij in Friesland, die er altijd spic en span uitzag. Kwaliteit en innovatie stonden bij hem voorop. Diezelfde gedrevenheid zie ik terug bij Kennemerhart. We gaan elke dag voor de best mogelijke zorg, ondersteund door slimme technologische hulpmiddelen. In dit magazine delen we een aantal inspirerende voorbeelden. Alle verhalen laten zien dat wij een innovatieve, gastvrije en kleurrijke organisatie zijn, waar mensen écht het verschil maken. ”

Kennemerhart is een ouderenzorgorganisatie in de regio Haarlem. Wij hebben woonzorglocaties, dag- en ontmoetingscentra, een behandelcentrum en bieden Volledig Pakket Thuis en thuiszorg.

In dit nummer

Vrijwilligers in beeld

Kunst, kwajongens en weer genieten van het leven

6

Goede klik in de Janskliniek

"Er wonen hier steeds meer jongere mensen"

16

VR-belevenis

Een kijkje in de leefwereld van iemand met dementie

22

En verder o.a.

Een rijk circusleven
Cliëntenraad aan het woord
Kleurrijk Kennemerhart
Beeldzorg en een potje bingo
Plezier in bewegen

10

21

23

29

30

Op de cover

Annie van den Eeckhout en dochter Lucy (zie pagina 4)

Contact

communicatie@kennemerhart.nl
www.kennemerhart.nl

COLOFON Eindredactie: Marianne Ostendorf, Eva Lunshof, Iris Lucassen, Robyn van Dijkum; Tekst: Annemarie van der Eem; Fotografie: Jurriaan Hoefsmit; Vormgeving: Laurenz van Gaalen; Drukwerk: Koopmans' Drukkerij

Amsterdamse gezelligheid

Het is **een flinke stap**: verhuizen naar een woonzorglocatie. Maar bij De Rijk voelt Annie van den Eeckhout (83) zich thuis, ziet dochter Lucy. "Mijn moeder krijgt hier persoonlijke zorg."

Een val en een gebroken rug. Dat maakte dat mevrouw Van den Eeckhout ("zeg maar Annie") vier jaar geleden niet meer thuis kon wonen. "Ik heb eerst gerevalideerd in de Janskliniek. Daarna verhuisde ik naar De Rijk in Bloemendaal."

Eerst zelf proberen

"Ik had het er moeilijker mee dan mijn moeder", blikt dochter Lucy terug. "Ik vond het vreselijk dat ze lichamelijk beperkter was geworden, en dat ze daarmee haar zelfstandigheid verloor. Ze kon niet meer thuis wonen, niet meer reizen. Dat was altijd haar grote passie."

"Ik ben overal geweest: Thailand, Sri Lanka, Amerika", vult Annie aan. "Ik ben nog met een helikopter over de Grand Canyon gevlogen. Ik denk weleens: verdorie, dat kan allemaal niet meer. Maar het is wat het is. En ik heb het hier goed."

"Dat is zo mooi aan mijn moeder: bij haar overwint altijd de positiviteit", vindt Lucy. "En ook al heeft ze beperkingen, ze doet overal aan mee." Stoelyoga, gym, zingen, een piano-optreden met muziek van Bach: Annie is erbij. "Ook al is het niet helemaal iets voor mij, ik ga overal heen. Want ze organiseren het voor óns plezier." Ja, ze vermaakt zich prima. "En ik word goed verzorgd. Het personeel zegt altijd: 'Gewoon bellen als er iets is, mevrouw.' Dan zeg ik: 'Ja, maar ik probeer het éérst zelf.' En ik heb drie geweldige kinderen die mij met van alles helpen. Ze doen de was, mijn financiën, ze

gaan mee als ik naar het ziekenhuis moet."

"Mijn broers Michael en John en ik verdelen de taken. Ik vind het logisch dat we als kinderen zelf veel dingen doen, ook al woont ze in een woonzorgcentrum", vindt Lucy. "Het belangrijkste is dat mijn moeder persoonlijke zorg krijgt en zich hier prettig voelt. Dat ontzorgt ons." Niet alleen Annie, ook haar kinderen voelen zich thuis bij De Rijk. "Ik heb een tijdje gewerkt als vrijwilliger in het restaurant. En ze kunnen me altijd bellen als er iets georganiseerd wordt. Dan help ik graag mee", zegt Lucy, die ook op familiedagen van de partij is. "Zo was er op Oudjaarsdag een gezellige middag, waarbij iedereen wat lekkers had gemaakt. Dan leer je de familie van de andere bewoners kennen. Dat zijn leuke momenten."

Samen kleppen

En leuke momenten, die kun je ook zelf creëren vindt Annie. "Ik eet 's avonds altijd in het restaurant. Op een dag zei ik: 'Zullen we erna samen koffie drinken?' Dat groepje is steeds groter geworden. Dan zitten we boven met z'n allen te kleppen en lolletjes te maken."

"Die Amsterdamse gezelligheid, die zit erin bij mijn moeder", aldus Lucy. Haar moeder, een geboren Amsterdamse, knikt. "Ik praat graag tegen iedereen. Vandaag nog tegen een nieuwe bewoner. Dan zeg ik: 'Hallo, ik ben Annie, wie bent u?' En dan vertel ik wat hier allemaal te doen is." Een warm welkom! ●

"Bij mijn moeder overwint altijd de positiviteit"

Kunst, humor en een warm bad

Vrijwilligerswerk? Dat is leuk, divers en je kunt doen wat bij jou past. Daar kunnen Ineke, Marco en Tiny over meepraten. **"Iedereen is blij als ik er ben."**

Haar hele leven werkte ze in de zorg. "Na mijn pensionering dacht ik: ik wil wat blijven doen", aldus de 68-jarige Ineke Mars. Om de dinsdag is ze vrijwilliger bij de kunst- en cultuurgroep van dagbesteding de Oppeppers bij Pleinhart in Heemstede. "Dat past echt bij mij. Want kunst en cultuur heeft mijn grote interesse." Dat geldt ook voor de deelnemers. "We gaan regelmatig met een groepje naar het museum." Ook de dagen bij Pleinhart zijn gezellig en gevarieerd. "We lezen samen de krant, wat vaak uitmondt in leuke gesprekken. Ook kijken we documentaires, of we doen een spel met kunst- en muziekvragen. En dikwijls gaan we mee met een historische wandeling. Het raakt me als deelnemers zeggen: 'Ik kijk hier elke week naar uit.' De sfeer is gezellig en warm. En ze ontmoeten hier lotgenoten, bij wie ze volledig zichzelf kunnen zijn. Als je brein hapert, beland je regelmatig in situaties die wat te ingewikkeld zijn. Dan denkt iemand: ik houd maar mijn mond."

Maar bij de Oppeppers leven ze op, ziet Ineke. Zoals in het Cobra Museum, waar één van de deelnemers werd gegrepen door een kunstwerk. "Ze wilde er meer van weten en ging op onderzoek uit. Ze haalde er zelfs iemand van het museum bij. Heel bijzonder om haar doorzettingsvermogen te zien", vindt Ineke, die haar vrijwilligerswerk niet wil missen. "Het is voor mij heel verrijkend én hoopgevend. Ik ben zelf ook niet meer zo jong. Ik hoop dat ik – net als onze deelnemers – kan blijven genieten van cultuur en museumbezoekjes."

"Het is voor mij heel verrijkend én hoopgevend"

"Het voelt als kwajongens onder elkaar"

De mannensoos is al twaalf jaar een begrip bij De Blinkert. Elke maandag ontvangt vrijwilliger Marco (62) zo'n acht heren. "Toen ik vrijwilliger werd, leek het me leuk een activiteit te bedenken voor de mannelijke bewoners. Die zijn in het huis in de minderheid." Via internet reizen ze met Marco over de hele wereld. "Laatst liet ik op Google Maps zien waar ik in Oostenrijk op vakantie was geweest. Via Wikipedia bekeken we burchten langs de Rijn, die je onderweg tegenkomt. Op YouTube keken we nog een filmpje over een reisje langs de Rijn, en meteen pakten we het liedje van Willy en Willeke Alberti mee. Ook bekijken we waar de heren zelf zijn geweest, of welk werk ze hebben gedaan." Regelmatig maakt Marco een bruggetje naar de actualiteit. "Zo prikkel ik de mannen om bij te blijven wat er gebeurt in de wereld. We hebben bijvoorbeeld een filmpje gekeken over de Starlink-satellieten van Elon Musk. En dan gaat het al snel ook over de politiek."

Een lach breekt door op Marco's gezicht. "Ik maak vaak het geintje: 'Heren, zullen we ons als *denktank* even een mening vormen over de wereldproblematiek? Er zit hier tenslotte zo'n zevenhonderd jaar aan levenservaring.' Ik wil de mannen het gevoel geven dat ze meetellen, dat hun input gewaardeerd wordt. De soos is een plek waar ze geïrriteerd worden, waar ze kunnen mopperen, waar ruimte is voor wat mannenhumor. Het voelt hier als kwajongens onder elkaar."

In oktober 2023 veranderde alles. "Toen overleed mijn man, na een aantal zware jaren", vertelt de 74-jarige Tiny Wildschut. "In het begin had ik het heel moeilijk. Dan zat ik thuis voor me uit te staren en te piekeren: wat moet ik nou? Toen hoorde ik dat ze bij Schoterhof vrijwilligers zochten." Tiny besloot zich aan te melden. "Het voelde meteen als een warm bad, ik word hier gezien. Ik heb leuke contacten en iedereen is blij als ik er ben. Soms wil een bewoner me bedanken. Dan zeg ik: 'Ik kan u ook bedanken. We bezorgen elkaar een fijne middag.'" Elke dinsdag verzorgt Tiny de lunch in één van de huiskamers. "Ik zet alles klaar, haal en breng de mensen. En 's middags geef ik een vaste bewoonster wat extra aandacht. We doen een spelletje of gaan lekker wandelen." Ook bij activiteiten op andere dagen springt Tiny regelmatig bij, vol energie. "Volgens mijn vriendin ben ik een Duracell-batterij", lacht Tiny, die alleen op donderdag niet beschikbaar is. "Want dan klaverjas ik. Daar heb ik een vrouw ontmoet die ook haar man is verloren. We gaan nu vaak samen fietsen, weekendjes weg. Alsof we elkaar al jaren kennen."

Ja, Tiny geniet weer van het leven. Al mist ze haar man Karel elke dag. En piekeren? Dat doet ze ook nog weleens. "Maar een stuk minder, sinds ik vrijwilligerswerk doe. Ik kan het iedereen aanraden! Het is ook leuk om samen te werken. Laatst kwam er voor het eerst een nieuwe vrijwilliger, Leo, die een middag met mij meeliiep. Na afloop zei hij: 'Dit is zo gezellig, dit blijf ik doen!'" ●

"Ik pieker een stuk minder nu ik vrijwilliger ben"

Familie onder één dak

Na haar werk wipt helpende plus Lydia vaak even langs bij haar schoonouders. Wel zo makkelijk, want die wonen op haar werkplek: De Molenburg in Schalkwijk.

Bijna zeventig jaar zijn Ab en An Heres getrouwd. Sinds een jaar wonen ze in De Molenburg. "Er wordt goed voor ons gezorgd. Ik wil hier nooit meer weg", vertelt de 90-jarige An. Haar man Ab (92) knikt. "Ik moest even wennen, maar nu bevalt het goed. En het is fijn dat Lydia hier werkt." Het echtpaar Heres woont op de eerste verdieping in twee naastgelegen appartementen. Hun schoondochter werkt een verdieping hoger. "Bewust", zegt Lydia. "Ik dacht vooraf wél: wat als mijn schoonouders steeds naar boven lopen?"

"Kind, ik weet niet eens hoe ik op jouw afdeling moet komen!", lacht An.

"We houden het zoveel mogelijk gescheiden", aldus Lydia. "Als ik werk ben ik zorgverlener, niet de schoondochter." Maar in haar pauze komt ze vaak even langs. "Het

is leuk als Lydia om het hoekje komt kijken", vindt An. "Dan kunnen we even kletsen. We kunnen goed met elkaar opschieten. Je bent een schatje!" Ze streelt even over de arm van haar schoondochter, die op vrije dagen ook vaak langskomt. De hele familie is betrokken. "Mijn man Ron doet

"We zijn trots op je, je doet het geweldig"

de boodschappen, ik doe de was. Dat vindt mijn schoonvader wel bezwaarlijk."

"Je werkt al hard, dan moet je ook nog de was doen", vindt Ab, maar Lydia stelt hem gerust. "De wasmachine doet het werk, pa." Ab en An genieten in De Molenburg. Ze eten samen, drinken

koffie en kijken tv met de andere bewoners. "Wat wil je nog meer?" zegt An tevreden. En Ab? Die kan eindelijk weer uitslapen. "Voorheen was hij mantelzorger voor mijn schoonmoeder. Altijd zorgen, zorgen, zorgen. Nu wordt hij zelf verzorgd. Hij komt hier helemaal tot rust. En het geeft ons als familie rust dat ze hier samen wonen", aldus Lydia, die altijd als gastouder heeft gewerkt. "Tot ik borstkanker kreeg. Toen ik weer schoon was, vroeg ik me af: wat wil ik nog met mijn leven? Ik wilde graag iets betekenisvol doen." Ze koos voor de zorg en volgde op haar 59e de opleiding tot helpende plus. "Best pittig op mijn leeftijd, maar ik ben blij dat ik het gedaan heb." Haar schoonmoeder knikt instemmend. "Wij zijn trots op je. Je doet het geweldig!" ●

Een mooie aanvulling

Het welzijn van bewoners vergroten én het werk makkelijker maken. Dat is waar nieuwe zorgtechnologie aan bijdraagt. Ook in het Reinaldahuis.

Hoog bezoek in het Reinaldahuis! "We hebben net een buitenlandse delegatie rondgeleid", vertelt teambegeleider Trudy. "Die wilden graag zien hoe we binnen Kennemerhart werken met zorgtechnologie." Eén van de stops was de afdeling Spinoza. "Hier hebben vijf bewoners een Medido. Dat apparaatje geeft automatisch medicijnen uit, op de tijd dat een bewoner deze moet innemen."

De Medido wordt vaak gebruikt in de thuiszorg. "Maar ook op een woonzorglocatie kun je dit hulpmiddel perfect inzetten", vindt Trudy. "Het geeft bewoners meer vrijheid en eigen regie. Ze hoeven namelijk niet meer te wachten op de medicijnronde. De Medido is ook fijn voor de zorgcollega's, die nu meer tijd hebben voor het geven van andere zorg."

Een gezellig beessie

De buitenlandse bezoekers maakten ook kennis met Dorus Teeuwen en Tessa. Tessa, die eruitziet als een bloempot, is een sociale zorgrobot. "Ze kan praten en helpt bewoners zelfredzamer te blijven", legt Trudy uit. "Meneer Teeuwen wordt wat vergeetachtiger. Tessa helpt hem, bijvoorbeeld door 's ochtends te zeggen: 'Het is tijd voor ontbijt. U kunt naar de huiskamer gaan.'" Of meneer Teeuwen op de foto wil met robot Tessa? "Ja hoor", knikt hij. "Ik ben blij met Tessa. Het is een hartstikke gezellig beessie."

"De technologische hulpmiddelen komen niet in plaats van de persoonlijke zorg", benadrukt Trudy.

"Het is een mooie aanvulling, met toegevoegde waarde voor zowel bewoners als medewerkers."

Enthousiaste ambassadeur

Dat vindt ook Karin, verpleegkundige van afdeling Coornhert. Zij is één van de ambassadeurs zorgtechnologie binnen Kennemerhart. "Als ambassadeur wil ik graag mijn

"Dit hulpmiddel geeft bewoners meer vrijheid en eigen regie"

enthousiasme overbrengen op mijn collega's. Want er zijn zoveel hulpmiddelen die ons werk lichter en makkelijker kunnen maken, en die het welzijn van bewoners kunnen vergroten. Daar denk ik graag

over mee. Want als zorgprofessionals weten we als geen ander wat er nodig is." Bijvoorbeeld bij een bewoonster die 's nachts vaak onrustig is. "Hoe mooi is het als we deze mevrouw meer rust kunnen bieden met een speciaal kussen, dat meegaat in de hartslag en ademhaling. Daar hopen we binnenkort mee te starten."

Dan wijst Karin naar de Vital Signs Monitor. "Dat is ook een topper! Met dit apparaat kunnen we hartslag, temperatuur, saturatie en bloeddruk meten, in één meting. Dat scheelt ons veel tijd."

Niet alles werkt meteen vlekkeloos, weet Karin. "Het is belangrijk dat we innovatie een kans geven. Een paar jaar geleden hadden we nooit gedacht dat videobellen en beeldzorg mogelijk was. En kijk nu eens!" Karin barst in lachen uit. "Misschien kan ik over tien jaar vanuit huis werken. Dan sta ik als een hologram naast iemands bed." ●

Circushart voor altijd

Met zijn circuskunstjes reisde Dick Hoezee (84) de wereld over. In Huis in de Duinen blikt hij terug. "We traden overal op, fantastisch!"

Tekst: Hilli voor den Dag

In 'het wereldje' kennen ze Dick nog steeds. Als Clown Didi, die zestig jaar lang met een flinke dosis humor op een balanceerbal liep en borden draaide op een stokje. Vaak alleen, maar nog vaker met zijn vrouw Loes, die hij leerde ook op een bal te lopen. Als duo *Louise et Didi* traden ze op in circussen, theaters, kleine en grote zalen, in Europa en ver daarbuiten. Over de keren in Amerika vertelt Dick: "Dan werden we als nummer geboekt. We hebben zelfs in Madison Square Garden in New York opgetreden, bij een wedstrijd van de Harlem Globetrotters." De liefde voor het

vak begon op elfjarige leeftijd, toen Dick met een vriendje Circus Elleboog bezocht, dé plek in Amsterdam waar kinderen circusacts leerden. "Wat ik daar zag, wilde ik ook. Ik deed van alles: jongleren, koorddans, acrobatiek, eenwiel-fietsen... En we traden overal op. Fantastisch! Uiteindelijk koos ik voor die bal en dat bordje."

Circus Toni Boltini

Ondertussen gebeurde er meer in zijn jeugd. Dick kreeg een rol in de originele Ciske de Rat-film ("als vriend van Ciske") en speelde op het toneel met grootheden als

Ank van der Moer, Caro van Eyck en Ko van Dijk. "Ik wilde gewoon in de piste en op het podium staan."

Zijn moeder dacht daar echter anders over. "Ik moest een vak leren. Hier en daar trad ik nog op, maar uiteindelijk werd ik cutter bij een filmbedrijf en monteerde ik films."

Tot Toni Boltini belde of ik met zijn circus door Israël wilde reizen."

Dick zei "ja" en samen met Loes, hun twee kinderen ("die kregen les in de woonwagen") en een compleet circusgezelschap vertrok hij. "Boltini wilde dat we eruitzagen als Vloedammers. In het vliegtuig kleedden we ons al om. En eenmaal daar stonden Loes en ik op klompen op de bal."

Nieuwe acts

Na Circus Toni Boltini werkte Dick bij talloze andere circussen. Ook runde hij jarenlang zijn eigen circus, Rigolo. Dat is nu verleden tijd. Sinds een jaar woont hij in Huis in de Duinen in Zandvoort. Alleen, want Loes overleed vijf jaar geleden. Maar stilzitten? Ho maar!

"Ik wilde gewoon in de piste staan"

Optreden doet hij nog steeds. "Hier in Huis in de Duinen, of in het Circustheater in Zandvoort. Lopen op een bal lukt niet meer, maar bordjes draaien nog wel. En ik bedenk nieuwe acts. Zoals met een bezemsteel die ik langzaam verander in Truus, een vrouw op wie ik verliefd word." Dick vertelt het met pretlichtjes in zijn ogen. Eenmaal een circushart, altijd een circushart. ●

Elke dag van waarde

Medewerkers van Kennemerhart zijn elke dag van waarde. Ieder op hun eigen manier, binnen hun eigen vak. Op de volgende pagina's vertellen **Wil, Chris en Marjolein** hoe zij dat doen. "Mijn bezoek is voor veel mensen een lichtpuntje in de week."

Lichtpuntje in de week

Soms moet je zelf de stoute schoenen aantrekken voor je droombaan. En dat is wat Wil op haar 55e deed. "Ik werkte als conciërge en schoonmaker op een school. Tot ik ineens dacht: ik wil iets anders. Ik ben toen bij een open avond geweest van Kennemerhart. Dat was zó leuk dat ik meteen een open sollicitatie heb gestuurd." Wil werd aangenomen als huishoudelijk medewerker. "Vanaf dag één vind ik het werelds. Vooral door het sociale aspect. Ik zorg voor een schoon huis. Dat is heel belangrijk voor de mensen. Maar daarnaast bied ik ook een luisterend oor. Mensen hebben veel te vertellen. En soms ben ik één van de weinigen die ze zien. Mijn bezoek is voor veel mensen een lichtpuntje in de week. Een mevrouw zei laatst nog: 'Ik hou meer van je dan van mijn eigen dochters.'" Wil grinnikt. "Dat is haar droge humor. Ze heeft alleen zoons." De meeste cliënten van Wil wonen in Haarlem Oost. "Daar woon ik zelf ook al mijn hele leven. Een oudere meneer bij wie ik kwam schoonmaken, bleek bevriend te zijn geweest met mijn opa. En een cliënt van 95 kende mijn vader als jongetje. Bij haar op zolder had hij zijn eerste postduiven-hokkie." Wil stimuleert haar cliënten om zelf ook actief te blijven. "Elke week kom ik bij een echtpaar. Zij stoffen zelf af, ik stofzuig. En als ik het bed verschoon, helpt mevrouw mee. Tijdens het schoonmaken bouw ik een band op met de mensen en ik leer hun gebruiken kennen. Zo liep ik in mijn vakantie een keer langs het huis van een cliënt. Het was bloedheet, maar het zonnescherm was niet naar beneden. Normaal is ze daar heel punctueel in, dus ik vertrouwde het niet. Ik heb toen meteen aan de bel getrokken. Bleek dat ze was gevallen." Sociale controle? "Dat vind ik niet meer dan normaal. Dat doe je voor elkaar in de buurt."

Chris maakt het verschil

Op 20 juli 2020 stond de wereld van senior projectmanager Chris ineens op z'n kop. "Die dag kreeg ik de diagnose parkinson. Een enorme rot-diagnose." Zijn heden, zijn toekomst: alles veranderde. "Ook mijn werk. Ik dacht: hoe ga ik ermee om dat ik niet alles meer kan? Hoe zorg ik dat ik prettig kan blijven werken? Ik heb toen een plan geschreven hoe ik als interne coach collega's zou willen ondersteunen." De Raad van Bestuur gaf Chris groen licht. "Ze zeiden: 'We willen graag een goede werkgever zijn. Daar past dit helemaal bij.'" Inmiddels heeft Chris al meer dan honderd collega's begeleid. "Of je in de zorg werkt, in de keuken of op kantoor: alle collega's kunnen via hun teamleider coaching aanvragen. Zo heb ik iemand begeleid die zei: 'Het lukt me niet meer om de zorg te leveren die ik wil leveren.' We zijn in gesprek gegaan en uiteindelijk heeft deze collega de zingeving weer teruggevonden." Om collega's te ondersteunen heeft Chris nóg iets helpen opzetten: een traineeship voor teamleiders. Ook is hij initiatiefnemer van het Sociaal Fonds van Kennemerhart. "Dit fonds biedt een renteloze lening aan collega's in financiële problemen. Stel: jij bent alleenstaande ouder met twee pubers en je wasmachine gaat kapot. Hoe mooi is het dat je dit bedrag renteloos kunt lenen en in termijnen kunt terugbetalen." Bij het fonds heeft Chris helaas een stapje terug moeten doen. Door die rotziekte, en met pijn in het hart. "Maar ik ben heel trots dat ik dit heb kunnen neerzetten, net als de interne coaching en het traineeship. Daar kijk ik tevreden op terug." Vooruitkijken is lastig, dus Chris bekijkt het per dag. "Elke werkdag is voor mij van waarde als ik kan zorgen dat collega's in hun kracht staan. Dat ze zich sterk voelen om hun werk goed – en met plezier – uit te voeren. Daar wordt de zorg nog beter van." →

Dat blije gevoel, dat blijft

Als Marjolein een huiskamer binnenloopt, ziet ze vaak gezichten oplichten. “Dan vraagt een bewoner: ‘Jij bent toch van de muziek? Is er vandaag weer wat leuks te doen?’ Dan gaat mijn hart open”, vertelt Marjolein, coördinator welzijn bij het Reinaldahuis. Sinds 1978 werkt ze in de ouderenzorg. “Ik begon als verzorgende IG. Maar al snel ontdekte ik dat welzijn het best bij mij past. Met ons team organiseren we alle activiteiten in het huis. Van grote optredens in het atrium tot spelletjes in de huiskamer en individuele activiteiten. Want sommige bewoners hebben behoefte aan één op één contact.”

En is er een optreden van Ronnie Tober? Of een busritje naar de duinen? “Dan zorg ik vaak voor de voorbereiding. Mijn collega’s voeren de activiteiten uit, samen met onze vrijwilligers. Mensen zien er vaak tegenop om te verhuizen naar een verpleeghuis. Maar laatst zei een meneer: ‘Dit had ik veel eerder moeten weten!’ Door de vele activiteiten zien we bewoners tot bloei komen. Of mensen pakken een oude hobby weer op. Zo hadden we hier laatst een expositie van een bewoner die prachtige schilderijen maakt.” Marjolein geniet dagelijks mee. “Mijn werkplek is in de activiteitenruimte. Ik zit er dus vaak bij als de handwerkclub bezig is, of als er een spelochtend is. Af en toe steek ik mijn vinger op, als ze bij een quiz het antwoord niet weten. Voor ik het weet zit ik gezellig mee te doen.” Wat voor Marjolein een waardevolle dag is? “Als mijn team happy naar huis gaat. En als we bewoners een blij moment hebben bezorgd. Al duurt een activiteit maar een halfuurtje, ik hoor vaak na afloop: ‘Ik heb een geweldige dag gehad!’ Sommige bewoners zijn misschien een uur later alweer vergeten wat ze hebben gedaan. Maar dat blije gevoel, dat zit er nog. Daarvan ben ik overtuigd.” ●

“Dit is de toekomst”

Bij Kennemerhart zetten we **slimme hulpmiddelen** in, zoals de Tytocare. “Een klein apparaatje dat veel kan.”

“Adem rustig in... en nu weer uit”, zegt Esther, verpleegkundige bij De Molenburg. Intussen houdt kwaliteitsverpleegkundige Lianne de Tytocare tegen de rug van een bewoonster (zie foto). “Met dit apparaatje maken we nu een opname van uw longen”, legt Esther uit. “Dan kan de arts later ook meeluisteren.”

“De Tytocare is een klein en handig hulpmiddel voor een diagnose op afstand”, vertelt Lianne even later. “We kunnen hiermee op elk moment van de dag hart, longen, keel, oren, huid, buik, hartslag en lichaamstemperatuur onderzoeken. De resultaten versturen we via een app naar de arts, wanneer die niet aanwezig is op de locatie. De arts kan zelfs live meekijken met het medisch onderzoek.” Op basis van de metingen kan de arts al sneller een eerste diagnose op afstand doen. “Bijvoorbeeld om te beoordelen of iemand een longontsteking heeft.” Ook kan de arts op afstand aanvullend onderzoek doen of aanvragen.

“We zitten nu nog in de pilotfase”, aldus Lianne. “De arts komt daarom nog langs om te dubbelchecken en zelf het onderzoek uit te voeren.” Maar als het eenmaal goed werkt? “Dan kan een eventuele behandeling sneller gestart worden. We kunnen dus eerder de juiste zorg aan een bewoner bieden. Ook levert het tijdswinst op.” Vooral in de avonden, nachten en weekenden, wanneer er geen artsen direct op de locaties aanwezig zijn. “De arts hoeft niet naar De Molenburg te rijden en de behandeltijd wordt verkort.”

“We kunnen eerder de juiste zorg bieden”

Een mooi voorbeeld? “Stel: een bewoner trekt zich terug en lijkt slechter te horen. Als verpleegkundige kan ik dan met de Tytocare de oren controleren”, zegt Esther. “Soms blijkt dat iemand veel oorsmeer heeft. In overleg met de praktijkverpleegkundige, die ook op afstand kan meekijken, starten we dan met oordruppelen om daarna uit te spuiten. Zo helpen we deze bewoner beter te horen, wat de kwaliteit van leven verbetert. Dat is uiteindelijk het doel.” “En voor ons zorgt de Tytocare voor meer werkplezier”, vult Lianne aan. “Het is uitdagend dat we zelf meer kunnen op medisch vlak.” Esther: “Het vergroot onze rol als verpleegkundige én onze kennis. Nu we de Tytocare hebben, maken we soms proefopnames bij meerdere bewoners en bij elkaar. Zo leren we om het verschil te horen tussen gezonde longen en bijvoorbeeld longen met COPD. Onlangs maakten we een opname bij een bewoner, waarbij wij dachten aan een longontsteking. De arts bevestigde dat de ontsteking duidelijk hoorbaar was. Voor ons een waardevol leermoment.” “Ik vind de Tytocare oprecht een handig hulpmiddel”, besluit Lianne. “En het is leuk dat er bij deze pilot vaak wordt gevraagd: ‘Wat zijn jullie ervaringen?’ Door onze feedback is er al veel verbeterd in het gebruiksgemak. Zo hebben we als locatie een grote rol in de ontwikkeling van de Tytocare. Ik denk dat dit de toekomst is. Mooi om daaraan bij te dragen!” ●

Folke (links) en David (midden) met hun EVV'er Wouter.

Een goede klik

Een hersenaandoening kan iedereen treffen. Jong en oud. Daar weten Folke (60) en David (22), bewoners van de Janskliniek, alles van.

Pas 20 jaar was David Schreijenberg toen hij in november 2022 een hersenbloeding kreeg. "Ik zat in het tweede jaar van mijn studie Informatica & Economie, had een vriendin en woonde in een leuk studentenhuus in Leiden. Ik was een typische student, en best vaak brak natuurlijk." Maar na die hersenbloeding was alles anders. "Ik heb bijna drie maanden in coma gelegen en kon niets meer. Zelfs niet slikken. Ik moest alles opnieuw leren." Een jaar verbleef David in het Daan Theeuwes Centrum, een revalidatiecentrum voor jongeren met ernstig hersenletsel. "Toen ik daar wegging, zei ik: 'Dankjewel

voor het mij veranderen van een amper functionerend half comateus persoon in een sexy hunk'", grinnikt David. "Dat ben je, Daaf! En je humor is gebleven", aldus Miranda, teamleider zorg in de Janskliniek.

"Er wonen hier steeds meer jongere mensen"

"Wij zijn expertisecentrum op het gebied van niet-aangeboren hersenletsel, oftewel NAH. Mensen kunnen bij ons wonen of revalideren, met gespecialiseerde zorg en begeleiding. Met ons kernteam

NAH adviseren we ook andere woonzorglocaties van Kennemerhart."

Advocaat in huis

Sinds een halfjaar woont ook Folke Larsson in de Janskliniek. "Ik was advocaat in het vreemdelingenrecht. Daarnaast ben ik gepromoveerd in de rechtsgeleerdheid en werkte ik op de universiteit. Negen jaar geleden kon ik ineens niet meer praten, alleen murmelen. Toen bleek dat ik een hersentumor heb. Daardoor heb ik nu ook epilepsie." Thuiswonen? Dat ging niet meer. "Dus nu latten mijn vrouw en ik: ik woon in de Janskliniek, zij zorgt voor onze drie dochters. En ik

kom elke week thuis langs." In de Jans trekken Folke en David veel samen op. Ze sporten samen bij de bewegingsagoog, zitten naast elkaar bij het eten, kijken samen sport. "David houdt meer van tennis, ik van voetbal", zegt

"Ik wil graag een netwerk opbouwen in Haarlem"

Folke, die zelf een balletje trapt bij DSS en twee keer per week hardloopt. "David en ik hebben een goede klik." David knikt. "Een fijne vent, die Folke."

Zelfstandig douchen

Dat vindt ook Wouter, Eerst Verantwoordelijke Verzorgende van Folke en David. "Als EVV'er ben ik hun eerste aanspreekpunt. Ook heb ik veel contact met hun families." "Dankzij Wouter heb ik voor het eerst weer zelfstandig gedoucht", zegt David enthousiast. "Ik heb eerst geoefend met de ergotherapeut. Toen zei Wouter: 'Doe het maar zelf.'" Wouter: "Folke en David hebben weinig zorg nodig; daarin zijn ze heel zelfstandig. Wij bieden vooral structuur en persoonlijke begeleiding. Bij elke bewoner kijken we: wat heb jij nodig? Dit doen we in overleg met de cliënt en de familie, en ook de behandeldienst is erbij betrokken. David heeft bijvoorbeeld wat meer hulp nodig bij zijn dagstructuur, terwijl Folke mij vaak komt vertellen: dit ga ik doen."

Technofoesten

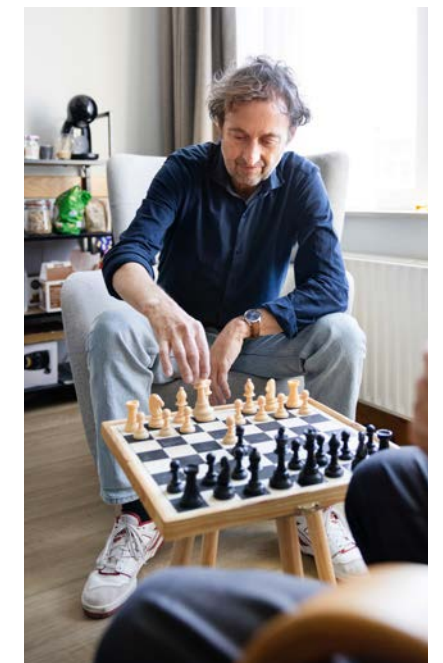
"Bij een verpleeghuis denk je vaak aan oudere mensen", vervolgt Miranda. "Maar er wonen hier steeds meer jongere mensen. Die kiezen bewust voor onze locatie, omdat we in het centrum van Haarlem zitten. Hier voelen ze zich meer onderdeel van de maatschap-

pij. Jongeren als David brengen ons weer op andere ideeën. Zo hebben we bij de verbouwing van de Janskliniek een beweegplein gemaakt met een televisie, Wii en Xbox. Daar kijken bewoners naar Ajax, er wordt gegamed." "Superleuk", vindt David. "Ik heb gisteren nog Wii Mario Kart gespeeld." Persoonlijke en passende zorg en begeleiding, daar draait het om. "Eén van de bewoners gaat 's nachts graag naar technofoesten", aldus Miranda. "Dan gaat een zorgcollega mee naar het Patroonaat."

Zelf naar Zeeland

Wat Folkes passie is? "Voetbal! Ik ben laatst met een vriend naar de ArenA geweest." "En ik wil heel graag een netwerk opbouwen in Haarlem", vertelt David, die regelmatig in de stad borrelt met zijn maatje, vrijwilliger Stijn. "We zoeken nog een vrijwilliger die met David wil roeien", aldus Miranda. "Zo helpen we bewoners om een actief leven te

leiden, waarin ze ook zelf op pad gaan." "Ik ben net op vakantie geweest in Frankrijk", zegt Folke. "Dat was heerlijk! En jij bent toch dit weekend naar je moeder in Zeeland geweest, David?" "Ja, een medewerker van de Jans gaat dan mee met de trein." "We kijken of je in de toekomst zelfstandig kunt reizen, met een instaphulp van de NS", aldus Wouter. David knikt. "Dat zou mooi zijn." ●

Rechts: Folke schaakt met zijn vaste schaakmaatje, vrijwilliger Marius. Onder: in de huiskamer met Miranda. "Of zoals ik haar noem: *Miranda Topper Big Boss Janskliniek*", aldus David.

KENNEMERHART BRENGT ZORG DICHTERBIJ

Hart van de gemeenschap

De zorg verandert, en Kennemerhart verandert mee. Daarom brengen we in tien focuswijken de zorg dichterbij de mensen.

We maken onze zorg toegankelijk. Dit doen we door ons werkgebied in te delen in twee zorgclusters, met elk vijf focuswijken. Deze wijken zijn gecentreerd rondom onze woonzorglocaties, zoals Huis in de Duinen in Zandvoort, A.G. Bodaan in Bentveld, De Rijp in Bloemendaal en Meerleven in Bennebroek. Of in Haarlem rondom de Janskliniek, Schoterhof, De Molenburg, Overspaarne, De Blinkert en het Reinaldahuis. Door deze indeling kunnen we beter samenwerken en efficiënter zorg verlenen. Zo spelen we sneller en beter in op de veranderende behoeften van onze cliënten. Onze tien woonzorglocaties vormen het hart van de focuswijken en bieden meer dan alleen een plek om te wonen. Dit zijn ontmoetingsplekken waar zorg, welzijn en sociale activiteiten samenkomen. Hier kunnen bewoners, naasten, medewerkers, vrijwilligers en wijkbewoners elkaar ontmoeten en gebruikmaken van verschillende diensten.

Extra ondersteuning

Ouderen blijven steeds langer thuis wonen en hebben vaker (complexe) zorg aan huis nodig.

Daarom zetten we extra in op ondersteuning in de eigen leefomgeving. In elke focuswijk biedt Kennemerhart diverse zorgdiensten

“In onze focuswijken gaan zorg en welzijn hand in hand”

aan, zoals Volledig Pakket Thuis (VPT), thuiszorg, huishoudelijke ondersteuning en dagbesteding. Daarnaast kunnen thuiswonende ouderen gebruikmaken van welzijnsactiviteiten en specialistische behandelingen, zoals fysiotherapie, ergotherapie, psychologie en geestelijke verzorging. Hierbij werken we nauw samen met bijvoorbeeld huisartsen en andere zorg- en dienstverleners in de wijk. Zo zorgen we er samen voor dat ouderen langer zelfstandig thuis kunnen blijven wonen.

Omkijken naar elkaar

Daarnaast stimuleren en faciliteren we community care: de kracht van de gemeenschap in het zorgen voor elkaar. Familie, burens, vrijwilligers en zorgverleners spelen samen een actieve rol in elkaars welzijn. Dit sterke netwerk helpt ouderen langer zelfstandig te blijven wonen, sociale contacten te behouden en de juiste zorg te krijgen. Bovendien is het omkijken naar elkaar in de wijk een waardevol middel tegen eenzaamheid. Een zorgzame samenleving is een gezamenlijke verantwoordelijkheid. SAMEN is dan ook niet voor niets waar Kennemerhart voor staat: Samen zorgen, Aandacht geven, Mogelijkheden benutten, Eigen regie respecteren en Naasten betrekken. Met onze focuswijken zorgen we dat zorg en welzijn hand in hand blijven gaan – dicht bij huis, in een vertrouwde omgeving. ●

Ilse en Natalie met de waakmand

ELKE DAG VAN WAARDE AWARD

Mooie ideeën beloond

Onze medewerkers hebben geweldige ideeën die erkenning verdienen – en een Award!

Elke dag zien we mooie ideeën die bijdragen aan mensgerichte zorg, wonen, welzijn en werken binnen Kennemerhart. Om dat te belonen – en te stimuleren – werd afgelopen jaar de Elke dag van Waarde Award uitgereikt. De jury had een pittige kluit aan het kiezen van de winnaars uit de inzendingen.

Plato's Participatieclub van welzijnsmedewerker Danny won de derde prijs. In het Reinaldahuis wil hij naasten betrekken bij activiteiten door hen aan te spreken op hun interesses, zoals een breiclubje oprichten als je graag breit. Ook wil hij de buurt naar binnen halen. “Mensen samenbrengen, hen aanspreken op hun passie en werken aan communitybuilding – dat is wat vooral spreekt uit dit initiatief”, aldus de jury.

De waakmand van teambegeleider Natalie ontving de tweede prijs. Deze mand is ontstaan vanuit de wens om familieleden rust,

comfort en praktische ondersteuning te bieden in de laatste dagen van hun naaste. Het idee kwam van collega's in Huis in de Duinen, die betrokken zijn bij palliatieve zorg. In de mand zitten onder andere een deken, bonnen voor het restaurant, zakdoeken, led-kaarsen en een muziekbboxje. Uit het juryrapport: “De waakmand biedt troost in donkere dagen en moeilijke tijden. Het is van grote waarde voor iedereen.”

De waarderingsmomenten van teamleiders Ans en Jeanet won de uiteindelijke Award. De Blinkert wil successen vieren en medewerkers laten merken dat ze gewaardeerd worden. Daarom staat de locatie elke maand stil bij het belang van waardering, met kleine gebaren. “Dit initiatief springt eruit door de verbindende kracht en het duurzame karakter”, aldus de jury. “Wat dit project extra bijzonder maakt, is dat ook bewoners en naasten worden betrokken.” ●

Samenwerken in de regio: twee mooie initiatieven

In Zuid-Kennemerland werkt Kennemerhart samen met andere zorgorganisaties om ouderen de best mogelijke zorg te bieden. Over organisatiegrenzen heen bouwen we aan toegankelijke en kwalitatief hoogwaardige ouderenzorg. Twee mooie initiatieven dragen daar aan bij.

CAZHEM, het Centraal Aanmeldpunt Zorginzet Haarlem en Meer, helpt huisartsen en ziekenhuizen om kwetsbare ouderen snel de juiste zorg te bieden. Met één telefoontje wordt bepaald waar een patiënt het best geholpen kan worden: thuis, in een revalidatiekliniek of in een woonzorgcentrum. Hierdoor worden onnodige ziekenhuisopnames voorkomen. Oorspronkelijk was CAZHEM een samenwerking tussen Kennemerhart, Zorgbalans en Sint Jacob. Sinds de oprichting in 2017 is het doel om de doorstroom van de huisartsenpost en de spoedeisende hulp te verbeteren voor ouderen die onverwacht zorg nodig hebben. De recente uitbreiding met de gemeente Haarlemmermeer en zorgorganisaties Cordaan en Amstelring versterkt deze samenwerking en vergroot de impact.

Het Traineeship Ouderenzorg is een ander mooi initiatief. Kennemerhart, het Spaarne Gasthuis en GGZ InGeest hebben samen een tweejarig traineeship opgezet voor basisartsen die zich willen specialiseren in ouderenzorg. De eerste twee trainees gingen in 2025 van start. Het traject biedt hun de kans om te werken in de verpleeghuiszorg, klinische geriatrie en ouderenzorgpsychiatrie. Hierdoor doen ze brede praktijkervaring op. Het programma draagt niet alleen bij aan de ontwikkeling van jonge artsen, maar ook aan de versterking van kennis en expertise binnen onze branche. Zo werken we samen aan toekomstbestendige ouderenzorg.

VOLLEDIG PAKKET THUIS

Echt iets betekenen

Nina maakte een onverwachte carrièreswitch. Ze ruilde haar marketingbaan in voor die van VPT thuisondersteuner. “Dit werk is me op het lijf geschreven.”

Tekst: Hilli voor den Dag

Nina zag haar studie Business Administration als iets waar ze later ‘gewoon geld mee kon verdienen’. Maar eenmaal werkzaam bij een marketingbureau ontdekte ze: “Ik paste er helemaal niet. Ik wil iets betekenen voor de mensen om me heen. Na twee jaar nam ik ontslag en ging ik op zoek naar wat ik dan wel wilde.”

In de maanden die volgden hield Nina zich bezig met vrijwilligerswerk. Zo deed ze boodschappen met en voor ouderen. “Met ouderen omgaan vond ik leuk. Dat maakte dat ik steeds vaker aan een baan in de ouderenzorg dacht. En toen was daar ineens die vacature van thuisondersteuner in het VPT-team van Kennemerhart. Een geweldige baan, waarbij ik zonder zorgdiploma de zorg in kon rollen.” Die kans greep Nina meteen aan.

Oprechte interesse

VPT, dat staat voor Volledig Pakket Thuis, maakt het mensen mogelijk zo lang mogelijk thuis te blijven wonen. Maar dan wel met zorg en ondersteuning op maat, zoals in een verpleeghuis. Voor haar baan in de VPT liep Nina mee met collega's en volgde ze een cursus. Daarna mocht ze

“Ze zei: ik voel me veilig bij jou”

zelfstandig aan het werk. “Ik help met wassen, aankleden, ontbijt klaarmaken. Ik bied huishoudelijke en individuele ondersteuning. Het stukje welzijn vind ik het leukst. Met de ene cliënt ga ik een stukje lopen, met de andere speel ik een spelletje. Als ik bij iemand binnen-

kom, vraag ik altijd eerst hoe ze hebben geslapen en of ze die dag iets leuks gaan doen. Dan merk ik vanzelf of ze extra aandacht nodig hebben. Soms ben ik de enige die cliënten op een dag zien. Voor hen is het zo belangrijk dat ik interesse in ze toon.”

Fijn gevoel

Nina heeft veel contact met haar VPT-collega's. “Ik begin mijn dagen met een werkoverleg op kantoor: zijn er nog bijzonderheden? Dan ben ik voorbereid voordat ik bij cliënten binnenstap. Maar ik heb ook contact met collega's als ik zelf dingen zie en wil dat iemand met een zorgdiploma ernaar kijkt.”

Nina's uitdaging: cliënten zo prettig mogelijk helpen. “Ik probeer de mensen een fijn gevoel te geven. Eén van mijn cliënten was valgevaarlijk. Ik hield haar vast en begeleidde haar naar de douche, blijkbaar op zo'n manier dat ze zei: ik voel me veilig bij jou. Toen wist ik dat ik het goed deed.” Inmiddels is Nina met veel plezier gestart met de opleiding tot verpleegkundige. Verder leren en jezelf ontwikkelen wordt gestimuleerd bij Kennemerhart. Ook dat is Nina op het helemaal lijf geschreven. ●

FRANK IS LID VAN DE CLIËNTENRAAD

Trotse moeder

Als lid van de cliëntenraad is Frank Cornet van grote waarde. “Ik wil bijdragen aan goede kwaliteit van leven.”

Vier jaar geleden verhuisde Franks moeder naar De Rijp. Toen hij een oproep zag van de cliëntenraad, besloot hij zich aan te melden als lid. “Ik vond het interessant om te ontdekken wat medezeggenschap inhoudt. Vanuit de cliëntenraad wil ik bijdragen aan goede kwaliteit van leven.” Inmiddels is Frank ook lid van de centrale cliëntenraad. Zijn moeder is trots: “Ze vertelt graag dat haar zoon in de cliëntenraad zit!”

Stem van bewoners

Kennemerhart vindt het belangrijk dat bewoners en hun naasten inspraak hebben. De cliëntenraden vertegenwoordigen hun belangen: lokale raden per locatie en een centrale cliëntenraad (CCR) voor het organisatiebrede beleid.

De lokale cliëntenraad richt zich op praktische zaken zoals maaltijden en welzijn. “We zetten ons in om de stem van bewoners beter te laten horen. Eigen regie is belangrijk.” In de CCR is Frank

lid van de financiële commissie. Zo was hij betrokken bij inkooptrajecten, zoals van voeding en schoonmaak.

Onmisbaar

Niet alle bewoners kunnen zelf hun belangen behartigen. Daarom zijn familieleden en vrijwilligers in de cliëntenraad onmisbaar. “De cliëntenraad denkt mee met de teamleiders en de directie om de zorg op locatie nóg beter te maken. Het geeft voldoening om echt iets te betekenen. Mijn moeder voelt zich hier thuis en woont er met plezier. Wat ze moeilijk vindt, is de toenemende afhankelijkheid door het ouder worden. Dat is soms lastig.”

Frank vindt medezeggenschap in de ouderenzorg belangrijk. Wat zijn rol zo waardevol maakt? “Het besef dat ik, hoe klein ook, kan bijdragen aan een betere leefomgeving voor de bewoners van Kennemerhart in het algemeen, en van mijn moeder in het bijzonder.” ●

Schoon, verzorgd en (brand)veilig

De zorg voor onze cliënten staat altijd voorop. Een schone, verzorgde en (brand)veilige woon- en werkomgeving is daar een belangrijk onderdeel van. Daarom blijven we onze woonzorglocaties verbeteren, zodat ze voor iedereen een fijne, veilige plek zijn.

We gaan voor een huiselijke, moderne uitstraling voor cliënten en naasten. En voor medewerkers en vrijwilligers een werkplek waar je met plezier werkt. Om die warme, gastvrije sfeer te versterken, is 2025 onder andere het jaar voor nieuw meubilair. Met workshops over stoffen en geurbeleving werd niet alleen naar uitstraling gekeken, maar ook naar comfort en gebruiksgemak. Ondertussen blijven we werken aan het opknappen van onze locaties. Denk aan schilderwerk en renovaties die per locatie verschillen, maar bijdragen aan een frisse uitstraling. Zo zorgen we ervoor dat onze woonzorglocaties blijven voldoen aan de wensen en behoeften van iedereen die er woont en werkt.

Historische Janskliniek volledig gerenoveerd

Na een renovatie van bijna twee jaar is de Janskliniek vanaf de zomer van 2025 in gebruik. Het pand heeft zijn historische waarde behouden, maar is van binnen volledig gemoderniseerd. Het gebouw biedt nu veel ruimte en is afgewerkt en ingericht met warme, tijdloze kleuren die een aangename sfeer creëren. Met de ingebruikname van de Janskliniek bundelt Kennemerhart alle vormen van kortdurend verblijf, zoals revalidatie en palliatieve zorg. Daarnaast vind je op deze locatie de NAH-afdeling (niet-aangeboren hersenletsel).

V.l.n.r. Mirjam, Lizette en Marit

Even in het hoofd van een ander

Hoe ziet de leefwereld eruit van iemand met dementie? Met een speciale VR-bril kun je dit bij Overspaarne zelf ervaren. **“Dat zorgt voor meer begrip.”**

“Waar zijn mijn sleutels nou?”, zegt kwaliteits-verpleegkundige Lizette. Ze heeft een VR-bril op, waarmee ze in een virtuele wereld is beland. De leefwereld van iemand met dementie, vol verwarring en vervreemding. Thuiskomen en de boodschappen opbergen? Dat doe je niet ‘zomaar even’ als je dementie hebt, ervaart Lizette. Want waar zijn die sleutels? En waarom staan er al zes pakken melk in de koelkast? De melk was toch juist op? Het idee om de VR-brillen aan te schaffen kwam van Mirjam, beleidsadviseur Topcare bij Overspaarne. “Ik ontmoet veel bewoners. Vaak denk ik: wat gaat er toch om in uw hoofd? Dat fascineerde mij. Ik ontdekte toen deze virtual reality beleving van Into D’mentia.”

“We hebben nu zes VR-brillen. Daarmee kunnen we iedereen op de locatie laten ervaren hoe het is om te leven met dementie”, aldus verpleegkundige Marit. “Collega’s, maar ook vrijwilligers en naasten. Het is voor iedereen heel waardevol. Het schudde mij in elk geval wakker.”

Meer begrip

Dat geldt ook voor Lizette. “Ik werk hier al twaalf jaar en weet het nodige van dementie. Maar het zélf beleven, dat is toch anders. Het maakt je nog begripvoller en invoelender.” Marit knikt. “Het helpt me om beter te snappen waarom iemand doet wat hij doet. Daar kan ik mijn benadering op aanpassen. Dat draagt bij aan de kwaliteit van zorg.” En dat is waar Overspaarne elke dag mee bezig is, vertelt Mir-

jam. “Onze locatie heeft het predicaat Topcare. Dat betekent dat we veel investeren in onderzoek, innovatie, leren en ontwikkelen. Ook delen we graag onze kennis op het gebied van onze specialisatie: dementie met zeer complex probleemgedrag. Daar helpt deze VR-bril bij.”

“Collega’s van andere locaties willen ook graag een keer de beleving doen”, aldus Lizette, die net als met Marit is getraind om de beleving te begeleiden. “Daarbij doen we ook een nagesprek. Wat komt er los? Wat voel je? Wat betekent dit voor je werk? Ga je voortaan iets anders doen?”

Mirjam: “Eén collega zei: ‘Ik heb ervaren hoe vervelend het is als anderen óver je praten waar je bij bent. Door de VR-beleving besef ik dat ik dat soms ook doe – en dat is niet wat ik wil.’ Dat gaat ze voortaan anders doen.”

Bijzondere ervaring

“Het is echt een bijzondere ervaring”, vindt Lizette. “Je kunt door het huis lopen, rondkijken, met de controllers dingen pakken, kaas in de koelkast leggen. Het is net echt. En ik voelde ook echt frustratie toen iemand in de VR-beleving een ansichtkaart die ik had gehad pakte en ging voorlezen. Ik dacht: dat kan ik zélf!”

“Het zélf beleven, dat is toch anders”

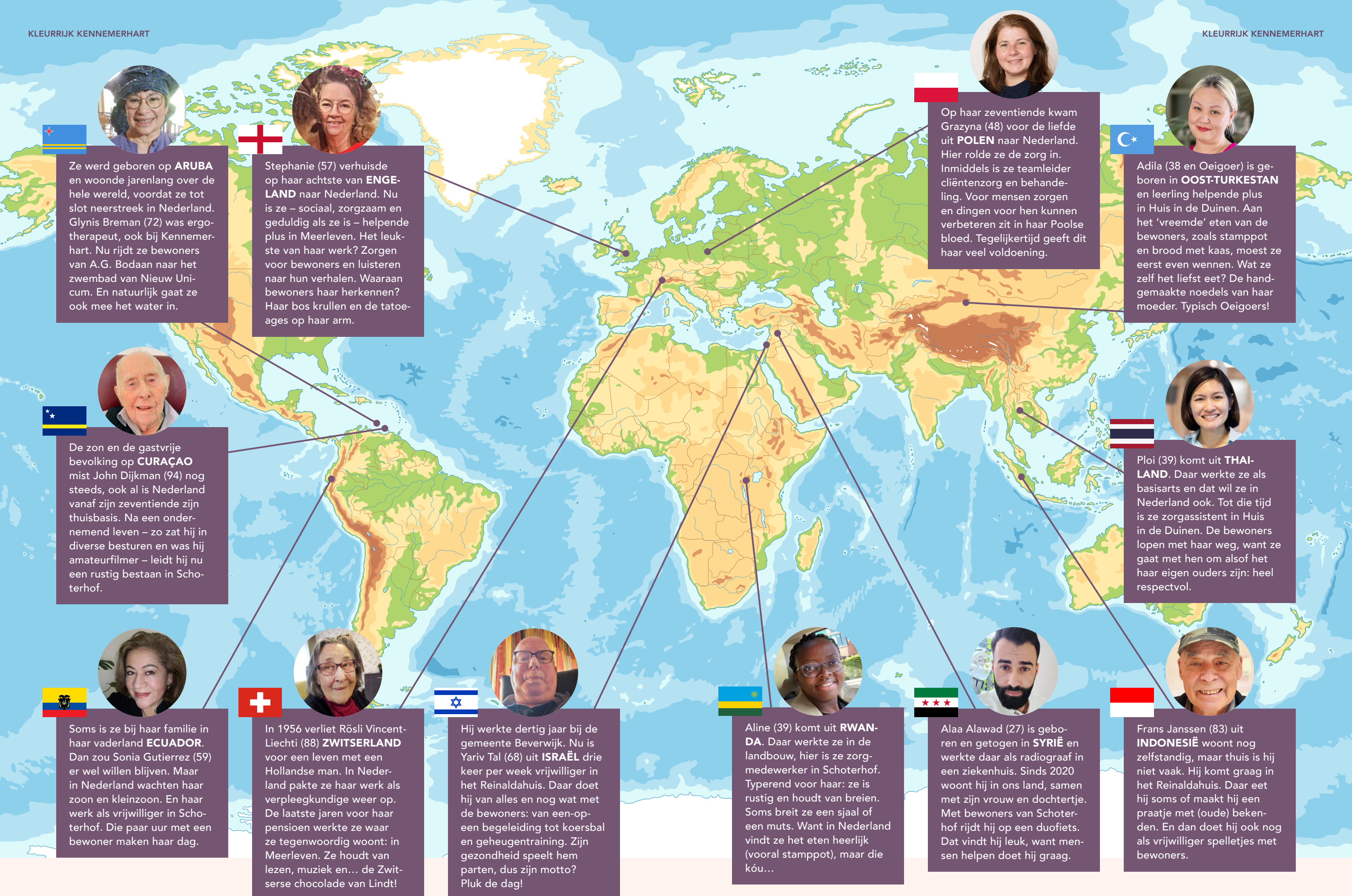
Ook bij Mirjam kwam het binnen. “Ik voelde: ik doe zó mijn best, maar het enige wat ik hoor is wat ik níét goed heb gedaan. Dat raakte me. Ik dacht: zie me ook in wat er wél goed gaat. Een complimentje kan zo belangrijk zijn. Dat heb ik nu zelf ervaren.” ●

Kleurrijk Kennemerhart

Bewoners, medewerkers en vrijwilligers van Kennemerhart komen uit **alle windstreken**. Van Ecuador tot Thailand en van Aruba tot Rwanda.

Een wereld vol verhalen

Ze werd geboren op **ARUBA** en woonde jarenlang over de hele wereld, voordat ze tot slot neerstreek in Nederland. Glynis Berman (72) was ergotherapeut, ook bij Kennemerhart. Nu rijdt ze bewoners van A.G. Bodaan naar het zwembad van Nieuw Uncum. En natuurlijk gaat ze ook mee het water in.

Stephanie (57) verhuisde op haar achtste van **ENGLAND** naar Nederland. Nu is ze – sociaal, zorgzaam en geduldig als ze is – helpende plus in Meerleven. Het leukste van haar werk? Zorgen voor bewoners en luisteren naar hun verhalen. Waaraan bewoners haar herkennen? Haar bos krullen en de tatoeages op haar arm.

Op haar zeventiende kwam Grazyna (48) voor de liefde uit **POLEN** naar Nederland. Hier rolde ze de zorg in. Inmiddels is ze teamleider cliëntenzorg en behandeling. Voor mensen zorgen en dingen voor hen kunnen verbeteren zit in haar Poolse bloed. Tegelijkertijd geeft dit haar veel voldoening.

Adila (38 en Oeigoer) is geboren in **OOST-TURKESTAN** en leerling helpende plus in Huis in de Duinen. Aan het 'vreemde' eten van de bewoners, zoals stampot en brood met kaas, moest ze eerst even wennen. Wat ze zelf het liefst eet? De handgemaakte noedels van haar moeder. Typisch Oeigoers!

De zon en de gastvrije bevolking op **CURAÇAO** mist John Dijkman (94) nog steeds, ook al is Nederland vanaf zijn zeventiende zijn thuisbasis. Na een ondernemend leven – zo zat hij in diverse besturen en was hij amateurfilmer – leidt hij nu een rustig bestaan in Schoterhof.

Ploi (39) komt uit **THAILAND**. Daar werkte ze als basisarts en dat wil ze in Nederland ook. Tot die tijd is ze zorgassistent in Huis in de Duinen. De bewoners lopen met haar weg, want ze gaat met hen om alsof het haar eigen ouders zijn: heel respectvol.

Soms is ze bij haar familie in haar vaderland **ECUADOR**. Dan zou Sonia Gutierrez (59) er wel willen blijven. Maar in Nederland wachten haar zoon en kleinzoon. En haar werk als vrijwilliger in Schoterhof. Die paar uur met een bewoner maken haar dag.

In 1956 verliet Rösli Vincent-Liehti (88) **ZWITSERLAND** voor een leven met een Hollandse man. In Nederland pakte ze haar werk als verpleegkundige weer op. De laatste jaren voor haar pensioen werkte ze waar ze tegenwoordig woont: in Meerleven. Ze houdt van lezen, muziek en... de Zwitserse chocolade van Lindt!

Hij werkte dertig jaar bij de gemeente Beverwijk. Nu is Yariv Tal (68) uit **ISRAËL** drie keer per week vrijwilliger in het Reinaldahuis. Daar doet hij van alles en nog wat met de bewoners: van een-op-een begeleiding tot koersbal en geheugentraining. Zijn gezondheid speelt hem parten, dus zijn motto? Pluk de dag!

Aline (39) komt uit **RWAN-DA**. Daar werkte ze in de landbouw, hier is ze zorgmedewerker in Schoterhof. Typisch voor haar: ze is rustig en houdt van breien. Soms breidt ze een sjaal of een muts. Want in Nederland vindt ze het eten heerlijk (vooral stampot), maar die kóu...

Alaa Alawad (27) is geboren en getogen in **SYRIË** en werkte daar als radiograaf in een ziekenhuis. Sinds 2020 woont hij in ons land, samen met zijn vrouw en dochtertje. Met bewoners van Schoterhof rijdt hij op een duofiets. Dat vindt hij leuk, want mensen helpen doet hij graag.

Frans Janssen (83) uit **INDONESIË** woont nog zelfstandig, maar thuis is hij niet vaak. Hij komt graag in het Reinaldahuis. Daar eet hij soms of maakt hij een praatje met (oude) bekenden. En dan doet hij ook nog als vrijwilliger spelletjes met bewoners.

Zoete inval in Zandvoort

“Toen mijn man overleed, viel ik in een gat. Hier heb ik weer aanspraak.” Dat is de kracht van ontmoeten, waar het bij Juttershart om draait.

VOOR IEDEREEN Gymmen, creatieve workshops, museumbezoek, de natuur in. Bij de Zandvoortse locatie van Kennemerhart Oppeppers kan alles. En niets hoeft, stelt het Juttershart-team Roos, Renate, Liesbeth en Yvonne. “We vragen aan de deelnemers: wat vinden jullie leuk om te doen? Het programma maken we met elkaar”, vertelt Roos. “We werken daarbij samen met de buurt en allerlei partners binnen Zandvoort, zoals Pluspunt, Sportservice en De Blauwe Tram. Ook zoeken wij graag de samenwerking op met naastliggende Kennemerhart-locaties Huis in de Duinen en A.G. Bodaan.”

“En het mooie is: deelnemers hebben geen indicatie nodig. Iedereen is welkom”, zegt Renate. “Het is hier een zoete inval.” Roos: “Sommige mensen hebben een klein sociaal netwerk of komen amper buiten. Bij de Oppeppers komen ze weer onder de mensen en bloeien ze op.” Renate knikt. “Dat is de kracht van ontmoeten.”

NIEUW NETWERK Eén van de vaste deelnemers is de Amsterdamse Truus. “Toen ik naar Zandvoort verhuisde, kende ik niemand in het dorp. Op een dag zei de fysiotherapeut: ‘Truus, het is mooi weer, zullen we een wandeling maken?’ We kwamen toen langs Juttershart, waar Renate zwaaide en vroeg: ‘Komt u een kopje koffie drinken?’ Dat was bijna vier jaar geleden. En ik drink hier nog steeds elke dag koffie! Ik kan ze niet missen, die vervelende oude mensen”, zegt ze met Amsterdamse tongval en een brede lach. “Nee hoor, ze zijn me allemaal even lief.”

EIGEN HOEKJE In een hoek van de ruimte zit Arie aan zijn eigen tafel. “Ik heb het syndroom van Gilles de la Tourette. Als het te druk is, ga ik schreeuwen. Maar in mijn eigen hoekje kan ik erop los werken.” Van karton en andere materialen maakt hij prachtige poppen met Zandvoortse klederdracht. “Ze zijn hier stapelgek op Arie”, zegt zijn vrouw Leni. “Net als ik.” Al is het weleens zwaar, een man met Tourette in huis. “Het is het fijn om drie keer per week naar Juttershart te komen. Dan zijn we er samen even uit.”

CHEF UIEN Ook Aries zus Krijna is vaste bezoeker. “Dit is Zandvoort hè,” lacht ze. “Dus iedereen kent elkaar. Met Gerda heb ik nog op school gezeten.”

Voor de lunch staat er groentesoep op het menu. Als vanzelf steken de deelnemers de handen uit de mouwen. “Ik ruik toch niets, dus ik snijd de uien wel”, zegt Krijna. “Thuis kook ik niet meer, maar hier vind ik het leuk om te helpen.” Het fijne aan Juttershart? “Er is een maandprogramma, maar je kunt doen waar je zin in hebt. Ik ga zo diamond painten.”

BOKSLES Om half twee stapt vrijwilliger Nico binnen. “Ik had nooit gedacht dat ik zou boksen met senioren”, lacht de voormalig sportschoolhouder. “Maar ik vind het geweldig!” Om de week geeft hij op dinsdag boksles bij Juttershart. “Ik wil de deelnemers gezonde prikkels geven, waardoor ze zich fijn voelen. Boksen is goed voor lichaam en brein.”

“Het is ook goed als je parkinson hebt, zoals ik”, zegt Leida, die ook vandaag weer meedoet. “Zijstoten, juist! Blokken, heel goed, Leida!”, zegt Nico. Iedereen kan meedoen, op zijn eigen manier. De één stoot zittend op de stoel, de ander staand. “Zag je die fanatieke dame? Die is 94”, zegt Nico na afloop. “Ik zie de deelnemers steeds actiever worden. Daar doe ik het voor! En daarom zijn de Oppeppers zo belangrijk.”

UIT HET DAL Ja, de Oppeppers zijn zeker belangrijk, vindt Leida. “Ik kom hier elke dag. Dit houdt me vrolijk.” Dat geldt ook voor Jopie. “Toen mijn man overleed, viel ik in een gat. Hier heb ik weer aanspraak.” Heel herkenbaar, vertelt Els tijdens een wandeling in het zonnetje. “Ik kwam altijd naar de Oppeppers samen met mijn man, die dementie had. Toen hij was overleden, kwam ik niet meer. Tot Renate vroeg: ‘We zien u nooit meer. Komt u weer eens langs?’ Dus nu kom ik weer twee keer per week.” Ze wijst naar de tuin. “Ik heb zelfs de jeu de boules-baan hier geopend.” Jeu-de-boules, dat kan dus óók bij Juttershart. Maar niets hoeft. ●

“Ik kom hier elke dag, Juttershart houdt me vrolijk”

Weer hoop voor de toekomst

Marjolein is wondverpleegkundige. Ze vertelt over die ene cliënt die ze nooit zal vergeten. "De vlag ging uit!"

“Drie maanden geleden kwam de 87-jarige mevrouw Bronkhorst binnen bij Schoterhof. Ze had een grote chirurgische wond op haar been. In het ziekenhuis had ze een slechte prognose gekregen: de kans was groot dat de wond niet meer dicht zou gaan. Ze zou er zelfs aan kunnen overlijden. Ik zei tegen mevrouw: 'We gaan met z'n allen heel erg ons best doen.' Want wondzorg is echt teamwork. In mijn eentje kan ik niet zorgen dat een wond geneest. Ja, ik kan er van alles opplakken. Maar het is óók belangrijk dat iemand goed eet, genoeg beweegt, de juiste hulpmiddelen heeft. Als heel team zijn we daarbij betrokken.

De aanpak

In overleg met de arts heb ik een behandelplan opgesteld voor haar twee wonden. Mevrouw had namelijk ook decubitus op haar enkel, een wond ontstaan door druk. Ik heb de zorgcollega's laten zien hoe ze beide wonden kunnen behandelen. Dat hebben ze geweldig gedaan! De ergotherapeut heeft advies gegeven hoe mevrouw het best kon zitten en liggen, zonder druk op de wonden. Daarvoor kreeg mevrouw ook hulpmiddelen, zoals een speciaal kussen voor in bed. Mevrouw Bronkhorst kon nog lopen, maar door het verblijf in het ziekenhuis was haar spierkracht sterk verminderd. Samen met de fysiotherapeut heeft ze het bewegen weer opgebouwd. Beweging zorgt voor doorbloeding. Dat is enorm belangrijk voor het herstel, net als de juiste voeding. Wondgenezing vraagt namelijk veel energie en voedingsstoffen van het lichaam. De diëtist heeft een dieet voor haar opgesteld, met onder andere extra eiwitten.

De vlag uit!

De wonden genazen langzaam maar zeker. Zo mooi, als je ziet dat het behandelplan werkt! En laatst ging

Marjolein met Willy Bronkhorst

de vlag uit, want de wonden zijn nu helemaal dicht. Als wondverpleegkundige zie ik elke dag dat wonden voor flinke beperkingen zorgen. Dat ervaar ik ook in de wijk, bij mensen die nog zelfstandig wonen. Door de pijn en het ongemak gaan die amper nog de deur uit. Ze worden daardoor minder mobiel, vereenzamen. Daarom is het zo belangrijk om een wond weer dicht te krijgen. Dan kunnen mensen hun leven weer oppakken.

"Zo mooi, als je ziet dat het plan werkt"

Heel andere vrouw

Dat geldt ook voor mevrouw Bronkhorst, die zelf een groot aandeel had in haar herstel. Ze was therapietrouw en heeft hard gewerkt. Ze deed haar oefeningen, hield zich aan het dieet. Ze had ook veel vertrouwen in het

zorgteam. Vandaag zeiden mevrouw Bronkhorst en haar man nog hoe blij ze met ons zijn. Ze is nu een heel andere vrouw dan drie maanden geleden. Ze kwam verdrietig binnen, met veel pijn en angst. Nu heeft ze weer vertrouwen en hoop op een stukje toekomst. Ze kan weer naar haar man toe, lekker weekendjes samen thuis. We zijn heel blij dat we daaraan hebben kunnen bijdragen. Bij wondzorg kun je door goed samenwerken tot een geweldig eindresultaat komen. Daar is mevrouw Bronkhorst een mooi voorbeeld van. **”**

Beeldzorg en een potje bingo

Zorg op afstand, via beeld? Dat kan óók. "Het is anders, maar net zo persoonlijk."

“Gedemorgen meneer De Vries, hoe is het met u vandaag? Heeft u goed geslapen?" Verzorgende IG Lenie zit achter de laptop op kantoor, meneer De Vries thuis aan tafel met de tablet van Compaan. "Heeft u uw medicatie al genomen?" Op afstand kijkt Lenie mee, terwijl meneer De Vries zijn medicijnen uit de Medido pakt.

Zorg op maat

"Voor steeds meer cliënten in de thuiszorg zetten we beeldzorg in", legt verpleegkundige Ellen uit. "Met een speciaal team bieden we zorg, begeleiding en ondersteuning aan mensen thuis, maar dan via een beeldscherm. We begeleiden mensen bijvoorbeeld bij het innemen van hun medicatie. Ook ondersteunen we bij de dagstructuur en dagelijkse verzorging."

"Vooraf had ik wel wat twijfels", bekent Ellen. "Ik dacht: wordt de zorg zo niet onpersoonlijker? Maar ik merkte al snel: je hebt een ander contact, via beeld, maar nét zo persoonlijk."

"En de cliënten zijn heel enthousiast", vervolgt Lenie. "Bijvoorbeeld een mevrouw die vooraf dacht: kan ik dit wel, met zo'n tablet? Maar de Compaan werkt heel makkelijk. En ze doet het geweldig! Elke avond zit ze klaar voor de zorg en een praatje."

"We krijgen steeds meer cliënten"

Het beeldzorgteam van Kennemerhart is zeven dagen actief, zowel 's ochtends als 's avonds. "We krijgen steeds meer cliënten. Sommigen in combinatie met fysieke zorg aan huis. Andere cliënten krijgen alleen beeldzorg", aldus Ellen. "Daarbij leveren we zorg op maat, met alle tijd en rust voor de cliënt. Want we hebben nu geen reistijd meer."

Altijd op tijd

Een ander voordeel is dat cliënten meer eigen regie ervaren. Lenie: "Cliënten weten nu precies wanneer ze ons spreken. Ze hoeven niet te wachten op collega's die onderweg zijn." Ellen: "Dat is onder meer fijn voor mensen die op een vast tijdstip insuline nodig hebben. Wij kunnen hen daarbij via beeld begeleiden."

Ook naasten zijn blij met beeldzorg. "Via een familieportaal kunnen zij beeldbellen, afspraken in de agenda zetten en foto's of berichtjes sturen. Dat zorgt voor een andere manier van contact," vertelt Lenie. "Er is ook een wekelijkse bingo waaraan cliënten kunnen meedoen. Laatst zei een meneer: 'Vrijdag ga ik meedoen!' Leuk toch?"

Ook voor Lenie zelf is beeldzorg een uitkomst. "Door fysieke problemen ga ik het werk in de wijk – bij mensen thuis – niet volhouden tot mijn pensioen. Dankzij het beeldzorgteam kan ik toch blijven doen wat ik het liefst doe: mensen zorg bieden." ●

Lenie (links) en Ellen

Plezier in bewegen

"Ik krijg vaak de vraag: wat doe je eigenlijk als bewegingsagoog?" Eyke legt het graag uit, en natuurlijk lopen we een ochtendje mee.

10.00 UUR Zeven bewoners starten in de sportzaal van De Molenburg met hun wekelijkse beweeguurtje. "Eerst even opwarmen", zegt Eyke. Op een stoel maken de deelnemers hun lijf los. Schouders, polsen, heupen, benen. "En nu tien keer opstaan en weer zitten", zegt Eyke. "Hoe gaat het, Riet?" "Goed, ik ben wat wankel de laatste tijd. Maar als ik een paar keer oefen dan gaat het wel weer."

"Veel bewoners bewegen te weinig uit zichzelf", vertelt Eyke achteraf bij een kop koffie. "Ze hebben motivatie en stimulatie nodig om in beweging te komen. Daar help ik bij, want bewegen is zo belangrijk. Voor het fysieke én mentale welzijn. Sporten kan bijvoorbeeld helpen als iemand moeite heeft met dagelijkse dingen zoals uit bed komen. Of als iemand depressief is of niet goed slaapt. Per bewoner kijken we: wat is iemands doel? Vervolgens gaan

"Het mooie: meneer loopt nu weer hele stukken"

we samen aan de slag, vanuit een sportgedachte."

10.22 UUR Verspreid door de zaal doen de bewoners hun eigen oefeningen onder leiding van Eyke en fysiotherapeut Corina. De één voor sterkere beenspieren, de

ander voor soepelere schouders.

Leny van Delft werkt aan haar conditie op de fiets. "Ik vind sporten heerlijk! Het is goed voor mijn spieren. En beter dan de hele dag op een stoel zitten. Ik doe ook altijd mee met de gym in het restaurant. Of ik wandel met een groepje naar de Molenplas. Dat is ook nog eens gezellig."

Eyke: "Zorgen dat bewoners bewegen is teamwork. Zo werk ik nauw samen met de fysiotherapeut. We kijken hoe we de beweegactiviteiten van bewoners het best op elkaar kunnen afstemmen. Hierin ondersteunen we elkaar en vullen we elkaar aan. Collega's van welzijn zien ook het belang van bewegen. Daarom organiseren ze onder meer drie keer per week een sportuurtje. Verder spelen de zorgcollega's een grote rol. Zo kon een meneer alleen een klein stukje lopen met de rollator. Ik ben toen met hem gaan oefenen. En het zorgteam op de afdeling stimuleerde hem steeds om te bewegen. Bijvoorbeeld door zelf met zijn rollator naar de huiskamer te lopen, ook al gaat het in de rolstoel misschien sneller. Het mooie: nu loopt meneer weer hele stukken met zijn rollator." →

Eyke: "Heel goed, en houd uw rug mooi recht."

Langer zelfstandig

De meeste activiteiten begeleidt bewegingsagoog Eyke zelfstandig. Maar deze maandagochtendgroep doet ze samen met fysiotherapeut Corina. "Heel goed, doe u been maar naar achter", zegt Corina. Ze staat naast de brug, waar Neeltje Walkeuter haar oefeningen doet. "Ik ben geopereerd aan mijn heup. Ik kom hier om weer soepeler te worden", vertelt Neeltje. Dat lukt goed, ziet Corina. "Mooi om te zien als bewoners fysiek vooruitgaan, of in elk geval niet achteruitgaan. Dat helpt hen ook in het dagelijks leven om dingen beter te kunnen. Bijvoorbeeld zelf uit bed komen of zich aankleden. Zo helpen we mensen om zo zelfstandig mogelijk te blijven."

Even later oefent Corina bij de brug met Sjaan Mansvelder. "Ik moet meer lopen, dat weet ik van mezelf", aldus Sjaan. "Maar ik ben snel benauwd. Ook ben ik bang dat ik val. Daarom is het fijn om te oefenen met Corina. Dan voel ik me zekerder."

Voor fysiotherapie is een indicatie nodig. Bewegingsagogie wordt opgestart in overleg met de arts, psycholoog, fysiotherapeut, ergotherapeut of het zorgteam. Corina: "We horen weleens: 'Mijn moeder moet meer bewegen, dus die moet naar de fysio of bewegingsagoog.' Maar voordat wij worden ingeschakeld, is het ook goed als de familie bekijkt: wat kunnen we zelf doen om te zorgen dat moeder meer beweegt? Bewoners in beweging brengen, dat doen we graag samen!"

Fysiotherapeut Corina ondersteunt bewoners tijdens het beweeguurkje.

10.45 UUR “Wie heeft er zin in een potje badminton?”, vraagt Eyke. “Ik!”, roept Sjaan Mansvelder. Zodra ze een racket in handen krijgt, verschijnt er een lach op haar gezicht. “Kom maar op!” Zittend op hun stoelen slaan de deelnemers een ballon heen en weer. Ze rekken, strekken en meppen, met een fanatieke blik in de ogen. Corina en Eyke moedigen aan. “Mooi gered, Leny!”

Eyke: “Ik ga altijd op zoek naar plezier. Wat vinden mensen leuk om te doen? Zo hebben ze niet het idee dat ze hard moeten werken. Maar stiekem dóén ze dat wel. Tijdens het bewegen maken ze hormonen aan waar je gelukkig van wordt. Na afloop hoor ik regelmatig: ik ben blij dat ik ben gegaan! En ik merk dat mensen genieten, zoals een bewoner die eerst heel passief was. Als we nu gaan boksen, verschijnt er een grote twinkeling in zijn ogen.”

11.00 UUR Eyke heeft Riet van Geijlswijk opgehaald voor een individuele beweegactiviteit. “Zullen we eerst even fietsen?” zegt Eyke. “Ja, een rondje Zandvoort”, knikt Riet. Terwijl ze fietst, ziet ze op het videoscherm de Zandvoortse boulevard voorbijkomen. In het begin voelen de knieën nog wat stram. Maar fietsend langs zee worden haar gewrichten langzaam soepeler. Ondertussen zingt Wim Sonneveld over Margotje, en Riet zingt zachtjes mee.

Eyke: “Bewegingsagogie is altijd maatwerk. Ik pas de oefening aan, zodat iedereen kan meedoen. Een bal overgooien of badmintonnen met een shuttle? Dat is bijvoorbeeld lastig. Maar een ballon overtikken of overslaan? Dat gaat vaak prima.”

11.24 UUR Eyke pakt een ballon om samen met Riet van Geijlswijk over te tikken. “Vorige keer hadden we er 77. Zullen we kijken hoe ver we vandaag komen?” Riet knikt en ze beginnen. Geconcentreerd tikt Riet de ballon keer op keer terug. “Yes!”, roept Eyke na een paar minuten. “High five!” Mevrouw Van Geijlswijk glimt. “We hebben de honderd gehaald!” “Nog een keer, of bent u klaar voor vandaag?”, vraagt Eyke. “Ik wil nog wel een keertje!”, klinkt het vrolijk.

EEN WEEK LATER Een berichtje van Eyke: “Mevrouw Van Geijlswijk is helaas overleden. Heel verdrietig en een groot gemis, zeker voor de familie. Wel een fijn idee dat ze tot het laatst actief is geweest, met veel plezier.” Een fietstochtje door Zandvoort, meezingend met Wim Sonneveld, de lach na honderd keer overtikken: mooie momenten om nooit te vergeten! ●

Dit artikel is geplaatst in overleg met de familie Van Geijlswijk.

Complimentjes van collega's

WAT WIL JE LATER WORDEN?

“Op die vraag antwoordden vriendinnetjes altijd: prinses. Maar ik wist als kind al: ik wil later met oudere mensen werken”, aldus Shanna (21), die bij Kennemerhart begon als huishoudelijk medewerker. “Net als mijn moeder. Na een halfjaar kreeg ik de kans om de BBL-opleiding te doen tot helpende plus. Daarbij ging ik tegelijkertijd werken bij De Rijp.” En goed nieuws: “Ik heb deze week gehoord dat ik geslaagd ben!” Mede dankzij haar collega's. “Bij De Rijp ben ik gegroeid, ook als mens. Ik was best onzeker en zei overal ‘ja’ op. Mijn collega's hebben me geholpen om meer voor mezelf op te komen en zelfverzekerder te worden.” Hoe? “Door me veel complimentjes te geven. Ze vertellen me wat ik goed doe, maar óók wat ik beter kan doen. Op een fijne en opbouwende manier. Iedereen helpt elkaar.” Shanna heeft de smaak van het leren te pakken. “Ik ga gelijk door met de opleiding tot verzorgende IG. Uiteindelijk wil ik graag verpleegkundige worden. En misschien dat ik in de toekomst in de flexpool van Kennemerhart wil werken. Dan leer je ook andere locaties en mensen kennen. Maar nu ben ik heel tevreden bij De Rijp, met mijn lieve collega's en leuke bewoners.” Zoals die mevrouw met wie ze naar Artis is gegaan. “Tijdens mijn opleiding deden we een maatjesproject. Daarvoor heb ik een activiteit bedacht voor een bewoonster die in Afrika en Azië had gewoond en vaak over dieren vertelde. We zijn toen naar Artis gegaan. Ze fleurde helemaal op van de extra aandacht. Een geweldige middag!” ●

“Als we boksen verschijnt er een grote twinkeling in zijn ogen”

Charlotte met de
TENA SmartCare

Betere nachtrust dankzij slimme sensors

Bij De Rijk en Overspaarne slapen bewoners beter, met wat **technologische hulp**. Twee mooie voorbeelden uit de praktijk.

Sinds dit jaar maakt De Rijk gebruik van de TENA SmartCare Identifi. Deze meet – heel discreet – de plasgewoonten van een bewoner gedurende 72 uur. “Dit geeft ons inzicht in hoeveel urine iemand produceert, en op welke momenten”, vertelt kwaliteitsverpleegkundige Charlotte. “Daardoor kunnen we een bewoner op het juiste moment naar het toilet helpen. Ook passen we het incontinentiemateriaal erop aan. Dat zorgt voor de juiste bescherming, met meer comfort en minder huidirritatie en lekkage. Dat is zo belangrijk voor iemands welzijn en waardigheid.”

De Rijk zet ook de Change Indicator van TENA in. “Een sensor geeft via een app

“Iedereen staat erachter, daarom is het zo’n succes”

aan wanneer incontinentiemateriaal moet worden verwisseld. Dat is vooral heel nuttig bij bewoners die zichzelf niet goed kunnen uiten”, vertelt Charlotte. De Change Indicator voorkomt te late én onnodige verschoningen. “Daardoor hoeven we bewoners ‘s nachts niet onnodig wakker te maken. Dat scheelt ons werk, en de bewoners slapen beter.”

Meteen een seintje

Bij Overspaarne draagt de Momo BedSense bij aan een betere nachtrust.

“Dankzij de sensor onder het matras krijgen we inzicht in iemands slaappatroon”, legt kwaliteitsverpleegkundige Lizette uit. “We zien als iemand rustig ligt te slapen, of juist onrustig is. Gaat iemand die valgevaarlijk is uit bed? Dan krijg je meteen een seintje op je telefoon. Je kunt daardoor in de nachtdienst gerichter werken. Daar waar je nodig bent kun je persoonsgerichte zorg bieden.”

De technologie is een mooie aanvulling. “Natuurlijk blijven we ‘s nachts onze rondes lopen. Maar als je op de app ziet dat iemand rustig ligt te slapen, hoef je de kamer niet in. Dan loop je niet het risico iemand wakker te maken.” En slapen bewoners beter? Dan vertonen ze overdag vaak minder complex gedrag. Ook dat is winst.

Enorm trots

Overspaarne is blij met de Momo BedSense. “Iedereen staat erachter, daarom is het zo’n succes”, vindt Lizette. “In het begin hoorde ik soms: is er wéér iets nieuws? Maar nu is iedereen dolenthousiast. Zelfs collega’s die vooraf sceptisch waren zeggen: ‘Waarom hebben we dit niet eerder gedaan?’”

Bij De Rijk is de ‘slimme inco’ ook omarmd. Charlotte: “Verandering is vaak even wennen, maar inmiddels zijn collega’s heel enthousiast. Ze zeggen nu zelf regelmatig: ‘Kunnen we de Identifier inzetten bij deze bewoner?’ Ze zien hoeveel het oplevert.”

“Ik ben enorm trots op deze twee mooie voorbeelden”, zegt Kayleigh, programmamanager zorgtechnologie. “We kunnen wel nieuwe dingen bedenken, maar het zijn de collega’s die maken dat het een succes wordt. We doen het voor de cliënt, met de medewerker.” ●

Tranen van geluk in het zwembad

OF ZE VAN ZWEMMEN HOUDT? “Absoluut niet!”, lacht de 74-jarige Truus Gerritsen. Toch is ze elke woensdag te vinden in het zwembad. “Bij Nieuw Unicum zwemmen bewoners van allerlei Kennemerhart-locaties. Van De Blinkert tot Meerleven. Sommige mensen hebben al jaren niet meer gezwommen. Het gebeurt weleens dat iemand van blijdschap moet huilen.” Dankzij vrijwilligers als Truus is dit zwemuurtje mogelijk.

“Ik heb altijd in de zorg gewerkt en ben nu met pensioen. Maar het zorgen, dat zit er nog steeds in. Dat blijft mooi om te doen.” En dus helpt Truus mensen met aan- en uitkleden. “En als iemand onrustig is, ga ik er even bij zitten.” Intussen geniet ze volop, net als de zwemmende bewoners. Ze wijst naar het bad. “Kijk, die mevrouw zit normaal in een rolstoel. Maar in het water kan ze wel lopen. Heel bijzonder om te zien!”

Bij Kennemerhart
zorgen we samen.

Wil jij je talenten met ons delen?

De ouderenzorg biedt zoveel moois

Vind de vacature die het
beste bij jou past op
werkenbijkennemerhart.nl

